

## Arrest

**nr. 261 062 van 23 september 2021**  
**in de zaak RvV X / II**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat H. DOTREPPE  
Kroonlaan 88  
1050 BRUSSEL

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 september 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2021 tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoeker verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn.

Op 11 augustus 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C), met als verblijfsdoel "Toerisme".

Op 19 augustus 2021 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de afgifte van een visum kort verblijf aan verzoeker.

Op 12 september 2021 werd verzoeker weerhouden door de luchthavenpolitie te Zaventem, omwille van een onduidelijk reismotief.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11).

Eveneens op 12 september 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot intrekking van het visum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**"INTREKKING VAN EEN VISUM**

Geachte mevrouw, Meneer [E.], [A.A.A]

De/het \_\_\_\_\_, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in \_\_\_\_\_ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

[x] Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te \_\_\_\_\_

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer 050102778, afgegeven: 19/8/2021.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard [x] het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

De betrokkene verklaart af te reizen naar België omwille van toerisme. De betrokkene kan echter niet meedelen wat hij komt bezoeken. Hij verklaart tevens op bezoek te gaan bij een vriend maar verdere gegevens, buiten diens naam, kan hij niet geven. Deze vriend zou in Brussel wonen doch een adres kan niet gegeven worden. De naam van de vriend betreft [A.M.]. Als deze vriend wordt opgebeld, blijkt dat deze niet in Brussel woont maar in Parijs. Hij zal afzakken naar Brussel om de betrokkene te vergezellen. Weliswaar kan er wederom geen verblijfsadres worden overhandigd.

De betrokkene verklaart een hotelreservatie te hebben van twee dagen bij hotel [S.] te Brussel. Na verificatie bij het hotel blijkt dat de reservatie nog niet werd betaald vermits de kredietkaart werd geweigerd. De betrokkene heeft geen actieve hotelreservatie. Daarna zal hij verblijven bij de vriend. Hij kan geen verdere informatie geven."

**2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid**

**2.1. De drie cumulatieve voorwaarden**

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

## 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

### 2.2.1. Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn teruggrijping op donderdag 23 september 2021. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker heeft een beroep ingediend binnen de schorsende termijn zoals vooropgesteld in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij erkent dat het beroep voldoet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

## 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

### 2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

### 2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 34 van de Verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens stelt verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In een eerste onderdeel van zijn middel stipt verzoeker aan dat hij een toeristische reis heeft ondernomen om zijn vriend A.M. te bezoeken. Hij stelt dat de verwerende partij zijn vriend gecontacteerd heeft en dat deze heeft bevestigd dat verzoeker hem kwam opzoeken en dat hij hem zou komen ophalen in Brussel. In afwachting zou verzoeker in het hotel S. verblijven. Het hotel bevestigde dat verzoeker een reservatie had. Verzoeker is van oordeel dat hij over voldoende documenten beschikt om zijn reisdoel aan te tonen. Het louter feit dat zijn vriend A.M. in Parijs woont doet daar volgens hem geen afbreuk aan, aangezien zijn visum ook geldt voor Parijs. Hij stelt dat hij niet verplicht is om in Brussel te blijven en dat er ook geen wettelijke bepaling is die stelt dat zijn vriend in Brussel zou moeten wonen. Wat betreft de hotelreservatie, stelt hij dat deze niet werd geannuleerd. Het loutere feit dat het verblijf nog niet is betaald, is volgens verzoeker niet voldoende om te stellen dat zijn reisdoel niet aangetoond is. Hij stelt dat hij zijn verblijf zou betalen bij het uitchecken. Verzoeker stipt aan dat hij een buitenlandse bankkaart heeft die niet wordt aanvaard door het hotel, zodat hij ter plaatse zou betalen. Aldus meent verzoeker dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd en artikel 3 van de Vreemdelingenwet schendt.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert

dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit voormelde motivering blijkt dat zowel de juridische grondslag ter kennis werd gebracht, als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan zij is genomen. In de beslissing tot intrekking van het visum wordt gemotiveerd: *“het visum is ingetrokken. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) De betrokkene verklaart af te reizen naar België omwille van toerisme. De betrokkene kan echter niet meedelen wat hij komt bezoeken. Hij verklaart tevens op bezoek te gaan bij een vriend maar verdere gegevens, buiten diens naam, kan hij niet geven. Deze vriend zou in Brussel wonen doch een adres kan niet gegeven worden. De naam van de vriend betreft [A.M.]. Als deze vriend wordt opgebeld, blijkt dat deze niet in Brussel woont maar in Parijs. Hij zal afzakken naar Brussel om de betrokkene te vergezellen. Weliswaar kan er wederom geen verblijfsadres worden overhandigd. De betrokkene verklaart een hotelreservatie te hebben van twee dagen bij hotel [S.] te Brussel. Na verificatie bij het hotel blijkt dat de reservatie nog niet werd betaald vermits de kredietkaart werd geweigerd. De betrokkene heeft geen actieve hotelreservatie. Daarna zal hij verblijven bij de vriend. Hij kan geen verdere informatie geven.”* Uit voormelde motivering blijkt dat zowel de juridische grondslag ter kennis werd gebracht, als de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de intrekking van het visum en maken dat het doel dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd is bereikt. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad stelt vast dat de kritiek van verzoeker kennelijk is gericht tegen de beslissing tot terugnrijving, die op 12 september 2021 in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet werd genomen, terwijl de in casu bestreden beslissing een beslissing tot intrekking van een visum betreft, zoals deze door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 12 september 2021 werd genomen op grond van de artikelen 32 en 34 van de gemeenschappelijke visumcode.

De artikelen 32 en 34 van de visumcode luiden als volgt:

*“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

*a) indien de aanvrager:*

*(...)*

*ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*

*(...).”*

*“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”*

Voormelde bepalingen laten de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie toe om een visum in te trekken wanneer de betrokkene het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet kan aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig een a posteriori uitleg geeft aan zijn verklaringen.

Niettegenstaande de vriend van verzoeker, dhr. A.M., daadwerkelijk bestaat, blijkt dat de informatie die verzoeker aangaande zijn vriend kan verstrekken bijzonder karig en bovendien foutief is. Niet alleen bleek verzoeker niet te weten waar zijn vermeende vriend daadwerkelijk woont (Brussel versus Parijs), bovendien bleek verzoeker niet in staat om ook maar enige verdere informatie met betrekking tot de persoon van dhr. A.M. aan te reiken aan de met grenscontrole belaste autoriteiten. In weerwil van hetgeen verzoeker laat uitschijnen, is het wel degelijk pertinent dat hij niet bleek te weten dat zijn vermeende vriend niet eens woonachtig is in België daar verzoeker verklaarde dat hij naar België kwam voor toerisme en dat hij een vriend wilde bezoeken die volgens hem woonachtig was in Brussel. Eén en ander doet onvermijdelijk vragen rijzen over de daadwerkelijke relatie tussen verzoeker enerzijds en dhr. A.M. anderzijds, te meer verzoeker behalve de naam van dhr. A.M. geen verdere gegevens kan verstrekken over deze laatste.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfs-omstandigheden ook na contactname met dhr. A.M. bijzonder vaag bleven, nu dhr. A.M. al evenmin kon verduidelijken op welk adres verzoeker zou gaan verblijven gedurende het kort verblijf van bijna 1 maand in België. In tegenstelling tot wat verzoeker thans poogt voor te houden, heeft dhr. A.M. niet verklaard dat hij verzoeker zou komen ophalen om vervolgens naar Parijs te gaan. Hij verklaarde enkel dat hij naar Brussel zou afzakken.

Daarbovenop stelden de met grenscontrole belaste autoriteiten geheel terecht vast dat verzoeker niet over een actieve hotelreservatie bleek te beschikken. Daar waar verzoeker weliswaar een hotel-reservatie had gedaan, bleek uit verder nazicht dat deze reservatie nog niet was betaald en om die reden niet als een actieve hotelreservatie kon worden aanvaard. Zelfs al kan worden aangenomen dat de hotelreservatie alsnog kan worden betaald en dat verzoeker over voldoende cash beschikt om deze twee nachten te betalen, dan nog blijft evenwel de vaststelling dat geen informatie kon worden gegeven betreffende het verblijf in de daaropvolgende dagen tot en met 7 oktober 2021. Tevens lijken de geldelijke middelen waarover verzoeker beschikt te karig om een verblijf van bijna 1 maand te bekostigen.

Verzoeker voert nog aan dat hij op grond van zijn visum kort verblijf tevens vermocht te reizen naar Parijs, zodat het allerm minst is vereist dat hij in Brussel zou blijven. Hij meent dat het aldus geen probleem zou mogen zijn dat zijn vriend uiteindelijk in Parijs woonachtig bleek te zijn. Verzoeker mag inderdaad reizen naar Parijs. Evenwel strookt dit niet met zijn verklaringen, noch met de verklaringen van zijn vermeende vriend. Verzoeker gaf aan dat hij naar België kwam voor toerisme (en dus niet naar Parijs). Hij verklaarde dat hij ook een vriend kwam bezoeken die in Brussel woonde (nu blijkt de vriend in Parijs te wonen). De vriend verklaarde dan weer dat hij naar Brussel zou afzakken en kon niet verklaren waar verzoeker zou verblijven.

Daarnaast had verzoeker, die verklaarde naar België te reizen omwille van toerisme, niet de minste notie van wat hij in België zou willen bezoeken.

Op het eerste zicht dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn verklaringen niet correct zijn weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de verwerende partij op grond van de weergegeven vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat geen documenten voorliggen ter staving van het voorgenomen verblijf of de verblijfsomstandigheden.

Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Enige manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht dan ook niet.

De verwijzing naar artikel 3 van de Vreemdelingenwet is in casu niet dienstig aangezien de bestreden beslissing niet de beslissing tot terugnrijving is, doch wel de beslissing tot intrekking van het visum die volledig is gebaseerd op de toepassing van de visumcode.

Nu op het eerste zicht geen kennelijke wanverhouding blijkt tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aan de hand van zijn uiteenzetting toont verzoeker verder op het eerste zicht evenmin aan dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden.

In een tweede onderdeel van het middel beperkt verzoeker zich tot een louter theoretisch betoog aangaande de principes van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Met dit louter theoretisch betoog toont verzoeker niet aan op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen zou schenden. Bovendien maakt verzoeker volkomen ten onrechte gewag van een 'motivering door verwijzing'. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie alle relevante overwegingen en vaststellingen wel degelijk uitdrukkelijk opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

In een derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij niet in het bezit werd gesteld van het administratief dossier waardoor hij zijn rechten van verdediging niet kan uitoefenen. Zo stelt hij dat zijn advocaat niet kan nagaan of hij werd gehoord in het bijzijn van een tolk die Arabisch spreekt en of zijn verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing stroken met hetgeen hij heeft verklaard. Verder kan zijn advocaat niet nagaan welke verklaringen werden afgelegd door het hotel of door zijn vriend. Hij stelt dat hij inzage heeft gevraagd in zijn administratief dossier, maar dat hij nog geen inzage heeft verkregen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij binnen de 30 dagen inzage zal krijgen, hetgeen te laat is gelet op de zeer korte termijnen voor het instellen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker verwijst naar en citeert uit een beslissing van een administratieve rechtbank in Lyon van 7 februari 2017 en stelt dat ondergeschikt, artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 een termijn van dertig dagen voorziet om de gevraagde administratieve documenten over te maken, zelfs in geval de beroepstermijn korter is dan dertig dagen of hieraan gelijk is, wat hem of zijn advocaat niet toelaat om te gepasten tijde toegang te hebben.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog. De motieven worden uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing en verzoeker weet welke verklaringen hij heeft afgelegd en wat er hem ten laste wordt gelegd. Dit blijkt overigens ook uit het verweer dat hij voert.

Waar hij stelt dat hij geen toegang heeft tot het administratief dossier en aldus niet kan worden nagegaan of hij werd gehoord in het Arabisch, is hij niet ernstig. Hij weet zelf heel goed dat hij zich heeft uitgedrukt in het Arabisch en dat zijn verklaringen werden vertaald. Bovendien betwist hij geenszins dat zijn vriend niet in Brussel woont en dat hij geen actieve hotelreservatie heeft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich ertoe een uitleg te geven aan de verklaringen zoals die werden weergegeven in de bestreden beslissing.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de beslissing van een administratieve rechtbank in Lyon van 7 februari 2017 betrekking heeft op het toegang krijgen tot de samenvatting van het persoonlijk onderhoud in het kader van de Dublin III-Verordening, zodat verzoeker hier niet dienstig naar kan verwijzen. De bestreden beslissing betreft geen beslissing genomen in het kader van voormelde Verordening.

Verder moet er op worden gewezen dat de advocaat die voor verzoeker verschijnt voorafgaand aan de terechtzitting nog de gelegenheid heeft om inzage te nemen in het administratief dossier. Ter terechtzitting geeft de advocaat niet te kennen dat hij het dossier niet heeft kunnen inzien of meer tijd wenst om het dossier in te zien. De advocaat geeft ter terechtzitting ook niet aan dat hij in het administratief dossier nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren.

Er kan dan ook niet worden ingezien welk concreet belang verzoeker heeft bij de kritiek dat de geldende beroepstermijn een toegang te gepasten tijde tot het administratief dossier niet toelaat.

Nog los van de vraag of het daadwerkelijk om een tekortkoming van het bestuur zou gaan, moet derhalve worden vastgesteld dat verzoeker in dit concreet geval niet in zijn belangen werd geschaad en

dat verzoeker erin is geslaagd om zijn rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden.

Verzoeker heeft vervolgens ook geen belang bij zijn betoog dat artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 een discriminatie inhoudt tussen de bestuurde die de Raad moet vatten binnen de dertig dagen en de bestuurde die over een langere termijn beschikt om een beroep voor een administratief rechtscollege in te stellen. Bovendien is de kritiek van verzoeker volledig gericht tegen deze wettelijke bepaling. De Raad komt de Raad niet toe een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling. De Raad gaat enkel de wettigheid van de bestreden beslissing na.

Daarnaast betoogt verzoeker dat artikel 47 van het Handvest eveneens het recht bevat om zich te laten bijstaan, verdedigen en vertegenwoordigen, dat de verplichting om de rechten van verdediging van de geadresseerden van beslissingen die hun belangen aantasten te respecteren in principe ook op de administraties van de lidstaten rust wanneer zij maatregelen nemen in het kader van het Unierecht, dat de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht vormen en dit moet worden gerespecteerd door de publieke instanties van de lidstaten wanneer zij uitvoering geven aan het Unierecht, zelfs indien de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet voorschrijft.

De kritiek van de verzoeker is niet ernstig. Uit het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker volledig op de hoogte is van de motieven van de bestreden beslissing en bovendien in staat is gebleken om de door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weerhouden motieven uitgebreid te betwisten. Daarnaast is verzoeker ook in de mogelijkheid gebleken om uiteen te zetten om welke redenen hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou dreigen te ondervinden. Er valt redelijkerwijs niet in te zien op welke wijze verzoeker in het kader van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg zou zijn verhinderd om zijn vordering te formuleren, dit om de loutere reden dat hij nog geen volledige inzage zou hebben gekregen in het administratief dossier.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde relevante elementen niet naar voren heeft kunnen brengen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 47 van het Handvest is derhalve op het eerste zicht niet aangetoond. De verzoekende partij kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europees-rechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging.

In de hoofding van zijn middel voert verzoeker ook de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en van artikel 34 van de Visumcode. Ook stelt verzoeker dat rekening dient te worden gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar laat hij na aan te geven op welke wijze hiermee geen rekening werd gehouden. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het enig middel is prima facie niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU